

*Gods Liefde uitstralen
in de wereld
blijft onze opdracht
ook in 2020*

De Broeders van Liefde
wensen u
een zalige kersttijd
en een gezegend jaar

*Kerstmis, door Marko Rupnik
Heiligdom van San Pio da Pietrelcina
San Giovanni Rotondo, Italië*

Br. René Stockman
Generale overste

Rome, 25 december 2019

Beminde Medebroeders,
Beste Aangesloten Leden, Medewerkers en Vrijwilligers in het apostolaat,

Ter gelegenheid van Kerstmis wensen we U allen de vrede die straalt vanuit de kerstkribbe en ook de hoop die in de wereld kwam met de geboorte van de Verlosser. Laat ons met deze vrede en hoop in ons hart het nieuwe jaar ingaan en zelf dragers worden van deze vrede en hoop.

Op zondag 17 november II. vierde de Kerk de Werelddag voor de Armen. Ik had de gelegenheid de eucharistieviering in de Sint-Pietersbasiliek in Rome bij te wonen waar Paus Franciscus voorging en in zijn homilie een warme oproep deed om echt van mentaliteit te veranderen en meer aandacht te geven aan de armen in ons leven. Naast het altaar stond het beeld van Onze-Lieve-Vrouw van de Armen van Banneux (België) opgesteld, waarmee we als congregatie een bijzondere band hebben via ons centrum in Gatagara in Rwanda en waar we juist de honderdste verjaardag van de stichter, Abbé

Fraipont, herdachten die in 1982 overleed en wiens wens het was dat we zijn zorg voor mensen met een handicap zouden verderzetten. Sindsdien is Gatagara één van de parels van onze apostolaatswerken.

Naast mij zat een oudere Zwitserse priester en toen ik mezelf voorstelde zei hij spontaan: “Dan is het vandaag ook jullie feest als Broeders van Liefde.” Hij kende ons niet, maar vond dat onze naam duidelijk genoeg klonk om te weten wie we waren. Het was een woord dat me de ganse eucharistieviering bijbleef en me zelfs wat verontrustte en waarbij ik me afvroeg of we inderdaad deze Werelddag voor de Armen ook als ons feest konden zien en of we onze naam waardig waren.

In zijn homilie benadrukte de Paus dat de armen vandaag zo dikwijls verdrukt en vergeten worden omdat we alles efficiënt willen zien en nog slechts leven van zelfgemaakte zekerheden. Alles en iedereen die deze efficiëntie en deze zekerheid dreigen te verstoren, worden gemeden. Hij verwees natuurlijk naar de lezingen van de dag, waar Jezus een schets maakte van de zogenaamde laatste dagen waarin bijna alles zal vergaan. “Bijna alles”, en Jezus is klaar wanneer Hij zegt dat het gebouw van de tempel zal vergaan en ook wat mensen hebben opgebouwd, juist vanuit hun zucht naar efficiëntie en zekerheid. “Bijna alles”, maar wat niet zal vergaan, is God zelf en de mensheid. Onmiddellijk dienen we hier de vraag te stellen waarop wij als Broeders van Liefde de klemtoon leggen. Is het in onze werken, in onze verwezenlijkingen, in de zekerheden die we willen uitbouwen, of is het in God en de medemens, en dan heel speciaal de arme? Het gevaar is inderdaad niet denkbeeldig dat we in ons streven van iedere dag vooral bezig zijn met de uitbouw en de instandhouding van een werelds rijk en ondertussen vergeten dat we geroepen zijn om te bouwen aan Gods Rijk, een Rijk waarin we aan God de centrale plaats geven en leven zoals Jezus zelf die helemaal niet begaan was met zekerheden voor de toekomst, helemaal niet bezig was met de uitbouw van een werelds rijk, maar alleen maar aandacht had voor de Wil van de Vader en de zorg voor de concrete medemens die Hij op zijn weg ontmoette: de arme, de zieke, de zondaar.

We kunnen uit deze gedachten iets leren voor ons leven als Broeders van Liefde, zowel op persoonlijk vlak als op het vlak van de congregatie, opdat de Werelddag voor de Armen ook ons feest mag zijn of misschien opnieuw mag worden.

Zijn we niet te veel bezig met de uitbouw en de instandhouding van instituties waarbij we graag pronken met gebouwen, met cijfers en waar we op een zagezegde zeer professionele wijze aan management doen? Ik hoorde onlangs bij een bezoek aan één van onze regio's de opmerking van een groep aangesloten leden dat men de broeders nog alleen ziet in directiezetels maar niet meer naast het bed van de zieke, terwijl zij als aangesloten leden juist probeerden wekelijks op een heel eenvoudige maar concrete wijze bij armen aanwezig te zijn. Het is ten andere opvallend hoe ook jonge broeders heel vlug dromen om een directiefunctie te kunnen bekleden en dit niet altijd om de meest edele motieven. We moeten natuurlijk directeuren hebben, en zelfs heel goede die het hart op de juiste plaats hebben in het leidinggeven. Maar zijn we tegelijk nog aanwezig bij de zieken, de armen, de jongeren? Zijn we voor hen bereikbaar, vanuit het besef dat al de rest maar omkadering is om met de essentie bezig te zijn: echt medebroeder worden van armen, zieken en hen die in nood zijn?

Zijn we niet te veel bezig met onze eigen zekerheden, de zorg hoe we als laatste broeder van de regio een goede oude dag zullen hebben? Opnieuw is het niet verkeerd daarvoor

passende maatregelen te nemen, maar dat mag niet het enige worden waarmee we nog bezig zijn. Ooit maakte ik mee op een samenkomst van religieuzen, waar ik gevraagd werd om een conferentie te geven over de toekomst van het godgewijde leven en waar ik wat te vroeg arriveerde, dat een discussie werd gevoerd over wat men zou moeten doen om de begraafplaatsen van de religieuzen in stand te houden op het moment dat de congregatie niet meer zou bestaan. En het was een geanimeerde discussie. Opnieuw, de zorg voor onze begraafplaatsen mag en moet er zijn, maar dit mag toch niet onze belangrijkste zorg worden.

“Bijna alles zal vergaan”, maar niet God en de mensheid. Daarom moeten we onze eerste aandacht en zorg richten naar God en de mensheid, al de rest moet daaraan ondergeschikt blijven en worden. Voor ons, Broeders van Liefde, betekent dit dat we vóór alles met God moeten bezig zijn en zoals Gods Zoon zorgzaam zijn met hen die lijden, arm zijn, ziek zijn, in de wereld niet meetellen. Al de rest is bijzaak. Het is een waar gewetensonderzoek eerlijk de vraag te stellen waar onze aandacht naartoe gaat. God en de mens, of onze gebouwen, ons geld, onze toekomst, onze zekerheden die we willen creëren. Of om het met Paus Franciscus te zeggen uit zijn homilie: “De levende God is altijd veel groter dan de tempels die we bouwen en de zorg voor onze concrete medemens is veel meer waard dan alle rapporten die we over hem schrijven. We moeten vandaag afrekenen met twee bekoringen: deze van de haast en de zogezegde efficiëntie en deze van de zelfingenomenheid waardoor we het gelaat van de medemens die naast ons staat, niet meer zien. We moeten kunnen tijd verliezen en energie steken in de kwaliteit van onze relaties met de armen, de zieken, net zoals Jezus ons heeft voorgedaan. En we moeten ons hart voortdurend openen en stoppen om alleen maar met onszelf en met onze eigen projecten en zekerheden bezig te zijn, onze ‘ik’ omvormen tot een ‘jij’. Zij die de taal van Jezus spreken zeggen niet voortdurend ‘ik’, maar zetten voortdurend stappen naar de andere, speciaal naar hen die ons nooit kunnen terugbetalen wat we voor hen doen.”

Het is mijn vurige wens bij deze jaarwende dat het voor de congregatie van de Broeders van Liefde iedere dag wereldwijd een dag voor de Arme mag zijn. Het charisma dat we via onze geliefde Stichter ontvangen, is daarom blijvend actueel: Gods liefde laten schijnen in het leven van hen die geen liefde mogen of kunnen ervaren. “Dat is voor hen een zonne scheppen, een nieuwe aarde voortbrengen. Dat is hen doen verrijzen en hen trekken uit de schoot van de dood”, om het nog eens met Vader Triest te herhalen.

Een Zalig Kerstmis en een gezegend 2020 is U allen toegewenst, en dit met Gods genade en zijn milde zegen.

Br. René Stockman
Generale overste
Broeders van Liefde